

være mere end tidsnok for den Aktor, de sende derhen, at udregne, hvormeget der skal betales, hvis de vælge den Form at fordrø Erstatning. Vedkommende Aktor vil jo i Rigsretten faae Assistance til at gjøre Regningen; men det kunne vi rolig overlade til den Tid, det behøve vi ikke her. Men saa siger Finantsministeren som det endeligt Afgjørende til Statsrevisorerne, at denne Fordring om, at Regnskabet skal gøres op efter de forskjellige Finantslove, der have foreligget i Finantsaaret, er en meget ubillig Fordring, at den slet ikke kan gøres gjældende efter Grundlovens § 49, fordi denne Paragraf kun kjender een Finantslov og een Finantsperiode og selvfølgelig ogsaa kun eet Statsregnskab. Nu er det jo bekjendt for os Alle, at Grunden til, at der ikke er en Finantslov for dette Finantsaar, er den, at Ministeriet ikke har sørget for at faae en saadan Finantslov bevilget, altsaa ikke har været istand til at følge Grundlovens Bud. Det har draget den Konsekvens efter sig, at vi ikke, som vi burde, have faaet een Finantsperiode, men 4 Finantsperioder, men ikke desmindre har denne Betragtning fra Ministerens Side i den Grad konsterneret baade Statsrevisionen og Udvalgets Flertal, at de slet ikke have vidst anden Udvei ligeoverfor dette end at sige: Ja, saa maa vi tage det som en eneste Finantsperiode, og den maa vi enten vedtage eller forkaste. Men det er et Dilemma, der slet ikke eksisterer, det er en Banfælsighed, der er uhyre let at komme over, og jeg kan næsten ikke forstaa, at den i Virkeligheden har kunnet standse Nogen; thi i Virkeligheden er Forholdet ikke forskjelligt fra andre Forhold. Man kan f. Ex. tænke sig et Lyendeforhold og antage, at vedkommende Lyende har sluttet Kontrakt med en Husbond om et Aars Tjeneste, f. Ex. fra 1ste April—31te Marts næste Aar, under Set, og at Lyendet saa tjener til den 16de April, men derpaa forlader det Tjenesten og vagonderer rundt om i Landet 1/2 Aar, for derefter i November Maaned at vende tilbage. Det finder da Husbonden godmodig, elskværdig og rede til at optage Lyendet igjen i sit Hus ganske paa de samme Betingelser som tidligere. Saa varer Konditionen ud til den 31te Marts, men hvad sker saa? Saa kommer Regnskabet Dag, da Husbonden gjør op og vil betale for det halve Aar, som

Tjenesten har været; men saa svarer Lyendet: Det vil jeg slet ikke inlade mig paa; det stemmer ikke med Kontrakten; jeg er fæstet her paa et helt Aar, en samlet Periode; det Andet vil jeg ikke inlade mig paa. Det vilde være en dristig og fast utrolig Paastand fra Lyendets Side, men den Husbond, som ikke kunde komme ud over Banfælsigheden, forekommer mig at være endnu mere utrolig. Men ganske det Samme er det, der her foreligger, der er jo slet ingen Forskjel. Vi have ikke faaet en samlet Finantsperiode, fordi Ministeriet ikke har faaet nogen enkelt Finantslov, og alligevel staa vi nu overfor det Alternativ, at vi efter Flertallets Indstilling ikke kunne komme til at træffe en virkelig Afgjørelse, men skulle holde os til en Afgjørelse for hele Finantsaaret baade med Hensyn til det, der er lovlige administreret, det, der er administreret med Rigsdagens Bevilling, og det, der er administreret uden Bevilling. Jeg tror virkelig, at det eneste Fornuftige i dette Forhold er, at vi kvittere for den Del af Finantsaaret, som er dækket ved Finantslove, vi have vedtaget her. Dem ser jeg slet ikke nogen Grund til at forbeholde os Noget overfor. Jeg har ikke været med til at bevilge disse Finantslove, men jeg erkjender, at Rigsdagen har vedtaget det, og naar saa Regjeringen har understrevet dem, er der Intet derved at gjøre. Vi skulle lade det passere, hvorimod der ikke er nogen Modstand at gjøre, og saa udskille det Andet, som vi agte at gjøre Modstand imod, og til dette skulle vi sige: Det kan ikke passere. Men at faae en Afgjørelse for hele Finantsperioden, naar den er saa uensartet, som den i dette Tilfælde virkelig er, anser jeg for en stor Urimelighed. Jeg anser det for saa meget mere urimeligt, naar den erede Ordførers Standpunkt er det, som han anførte, at Meningen med den af ham isjor forsvarede Indstilling ogsaa kunde være den, at der bag efter kunde gives en Tillægsbevilling, thi denne Tillægsbevilling kan dog ikke gives i det Omfang, som hans Indstilling gaar ud paa, thi den gaar jo ud paa hele Finantsaaret, altsaa ogsaa den Del af Finantsaaret, som er dækket ved den midlertidige Bevilling af 31te Marts 1877 og ved de to midlertidige Bevillinger for Vinteren 1877. Der kan dog ikke være Tale om at bevilge dem om igjen; altsaa netop dette gjør den Betragtning